



עפ"ג 74002-09-24 - מדינת ישראל נ' אמרי הופמן

בבית המשפט העליון

עפ"ג 74002-09-24

לפני:
כבוד הנשיא יצחק עמית
כבוד השופט חאלד כבוב
כבוד השופט יחיאל כשר

המערערת:
נגד
מדינת ישראל

המשיב:
אמרי הופמן
ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים (השופטת ת' בר-אשר), מיום
13.8.2024, ב-ת"פ 12341-11-22
ג' תשרי התשפ"ו (25.9.2025)
עו"ד אושרה פטל-רוזנברג
עו"ד עדי קידר

תאריך ישיבה:
בשם המערערת:
בשם המשיב:

פסק-דין

השופט יחיאל כשר:

לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ת' בר-אשר), מיום 13.8.2024, ב-ת"פ 12341-11-22. במסגרת גזר הדין נושא הערעור, הטיל בית משפט קמא על המשיב עונש של 9 חודשי מאסר שירות, ועונשים נלווים. זאת, בגין הרשעתו של המשיב, על-פי הודאתו, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, וחבלה במזיד לרכב ממניע גזעני. המערערת טוענת כי העונש שהוטל על המשיב מקל עימו יתר על המידה ואינו הולם את חומרת מעשיו, ומכאן ערעורה.

רקע הדברים

1. ביום 6.2.2024 הורשע המשיב, על-פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המייחס



לו עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בעת נשיאת נשק קר, לפי סעיף 333 וסעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וכן חבלה במזיד ברכב ממניע גזעני, לפי סעיף 413 וסעיף 144 לחוק.

על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 13.10.2022, בשעה 21:41, התגודדו עשרות צעירים יהודים, ובהם המשיב, מחוץ למתחם בית בשכונת שמעון הצדיק בירושלים (המכונה גם שכונת שייח ג'ראח), בה גרים תושבים ערבים רבים. קבוצת הצעירים הגיעה למקום כשרובם עוטים מסכות וברדסים לראשם. במקום התפתח עימות אלים בין קבוצה זו לבין ערבים צעירים, אשר כלל יידוי אבנים והחלפת מהלומות הדדיות בין הקבוצות.

תוך כדי העימות נפצע באופן קשה חברו של המשיב, מפגיעת אבן בראשו, ופונה מהמקום על-ידי אחד מחברי הקבוצה. מיד לאחר הפגיעה, החל המשיב לחבוט בכלי רכב אשר חנה באותה עת ברחוב, באמצעות מקל, תוך ניפוץ שמשות הרכב האחורית. אז, נזרק לעבר חברי הקבוצה קרש על-ידי צעיר ערבי מגג של מבנה במקום, ובתגובה עלה המשיב על הגג כשהוא אוחז במקל, אך הצעיר הערבי הספיק לברוח. מיד לאחר מכן המשיב קפץ על אותו רכב שאת שמשותו ניפץ, וחבר קבוצה אחר חבט ברכב בקרש שהחזיק.

בשעה 22:05, כעשרים וחמש דקות לאחר פרוץ העימות האלים ולאחר שהרחוב התרוקן, שב המשיב וחבט ברכב פעם נוספת. בשלב זה יצא מביתו בעליו של הרכב, הוא המתלונן (להלן: המתלונן), בן 54, אשר לא לקח כל חלק באירועים האלימים. המתלונן הבחין בנזקים שנגרמו לרכבו על-ידי המשיב. משהבחין המשיב במתלונן, הניף לעברו את ידו בצורה מאיימת והחל מתקרב אליו, כשמאחוריו קרוב ל-20 צעירים נוספים. המתלונן שאל את המשיב מדוע פגע ברכבו. בשלב זה, הכה המשיב את המתלונן, בעוצמה, בראשו, עם המוט שאחז בידו. זאת, כפי שנקבע בכתב האישום המתוקן, מתוך מניע גזעני, בשל היות המתלונן ערבי. המתלונן התמוטט על הרצפה, והמשיב, ויתר חברי הקבוצה, עזבו את המקום תוך שחלקם מיידיים אבנים לעבר המתלונן.

למתלונן נגרמו חבלות ופציעות חמורות בראשו כתוצאה ממעשי המשיב, ביניהם חתכים, שברים ודימומים, אשר הצריכו אשפוז וניתוח בראשו. כמו כן, נגרם לרכבו של המתלונן נזק כאשר שמשותיו נופצו.

ביום 6.2.2024 התקיים דיון במסגרתו הורשע המשיב, על בסיס הודאתו, במיוחס לו בכתב האישום המתוקן.



2. לאחר הרשעתו של המשיב, הוגש, ביום 30.4.2024, תסקיר מטעם שירות המבחן. מהתסקיר עלה כי המשיב, שהיה בן 19 ותשעה חודשים בעת ביצוע העבירות, נעדר עבר פלילי. המשיב ראה עצמו משויך לקבוצת נערים אשר נהגו להגיע לאירועים בהם, לתפיסתם, הייתה פגיעה ביהודים, ולהפגין "נוכחות ותוקפנות נגד". בגיל 18 החל המשיב בלימודי ישיבה, בסיומה היה אמור להתגייס לשירות צבאי, אך נמצא בלתי מתאים לשירות. בהתייחס לעבירות דנן, נמצא כי המשיב קושר את האלימות בה נקט לתחושות קשות שחש נוכח הפגיעה בחברו, שעמד לצדו במהלך העימות.

במסגרת התסקיר ניכרה התרשמות חיובית של שירות המבחן מההליך הטיפולי בו לקח המשיב חלק. למשיב נערכו פגישות פרטניות אחת לשבוע עם גורם מטפל, להן הגיע בקביעות, תוך שיתוף פעולה מלא. נמצא כי המשיב מגלה נכונות לשינוי ויכולת לבקר את מעשיו. בפרט, נמצא כי המשיב מכיר באחריותו למעשים המתוארים בכתב האישום המתקן, הביע חרטה וצער על פגיעתו במתלונן, ובושה ממעשיו. עם זאת, נקבע כי המשיב הינו בעל דפוסי התנהגות אימפולסיביים, טרם גיבש זהות אישית בשלה, והינו בעל נטייה לפריצת גבולות ולקחת סיכונים. בנוסף, נמצא כי המשיב מחזיק בתפיסת עולם אידאולוגית אשר נותנת לגיטימציה לאלימות על רקע לאומני.

מסקנת התסקיר הייתה כי קיים סיכון נמוך, וברמת חומרה בינונית, להישנות עבירות אלימות בעתיד מצד המשיב.

במסגרת תסקיר משלים שהוגש ביום 7.5.2024 המליץ שירות המבחן על ענישה בדמות מאסר בעבודות שירות, צו מבחן של 18 חודשים תחת שירות המבחן לצורך המשך ההליך הטיפולי, ובנוסף מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

3. בצד המתואר בנוגע למשיב ולהליך הטיפולי בו החל, הוגש בגדרי ההליך קמא תסקיר נפגע עבירה, אשר העריך את מידת הפגיעה ואת מצבו של המתלונן. בתסקיר נפגע העבירה, שהוגש ביום 17.4.2024, תואר כי שירות המבחן התרשם מתמונת נזק חמורה וקשה. כך, מסר שירות המבחן כי המתלונן, אב לארבעה וסב לשלושה, היה קודם לפגיעה אדם בריא המנהל חיים פעילים, אך הפך לאחריה לאדם כבוי, מסוגר, חרד ופסימי. מלבד הפציעה, שהצריכה ניתוח והותירה צלקת על גבי מצחו, סובל המתלונן מכאבים גופניים ופגיעה בזיכרון. נמצא כי המתלונן חווה שינוי קיצוני בחייו האישיים ובמערכות היחסים הבינאישיות שלו, כמו גם במצבו הכלכלי ובכשירותו התעסוקתית. ביחס להליך המשפטי, ציין שירות המבחן כי המתלונן הביע צורך להכרה בסבלו ולעשיית צדק.

4. ביום 25.6.2024 התקיים בפני בית משפט קמא דיון במסגרתו הושמעו טיעוני הצדדים לעונש. במסגרת הדיון, טענה המערערת כי יש לקבוע את מתחם העונש בעניינו של המשיב כך שיעמוד על בין



4 ל-7 שנות מאסר. זאת, נוכח האלימות החמורה והאכזרית שבמעשי המשיב, ונוכח המניע הגזעני שעמד בבסיסם. המערערת ביקשה להשית על המשיב, בהתחשב בכלל נסיבות העניין, עונש של 52 חודשי מאסר בפועל.

המערערת טענה כי יש להתחשב במספר גורמים אשר יש בהם כדי לקבוע מתחם עונש מחמיר בנסיבות העניין. תחילה, הדגישה המערערת את העובדה שאין מדובר בעימות שהתפתח באופן ספונטני, אלא שהמשיב הגיע למקום באופן יזום, כחלק מקבוצה מאורגנת, באירוע מתוכנן, בעוד חברי הקבוצה עוטים מסכות על פניהם. כן הודגש כי התקיפה התרחשה לאחר שהרחוב התרוקן, בתום העימות רב המשתתפים, כאשר המתלונן נפל קורבן להתנהלות אלימה, ללא כל התגרות מצידו. המערערת הוסיפה כי המשיב כיוון את המכה באופן עוצמתי ואכזרי לראשו של המתלונן, בידיעה כי מדובר במכה אשר תוצאותיה היו עשויות להיות חמורות בהרבה. הודגש כי התקיפה בוצעה ממניע גזעני, ובכך יש חומרה יתרה לעניין קביעת מתחם העונש ההולם. לבסוף, צוין כי לאחר התקיפה, עזב המשיב את המקום, מבלי להזעיק סיוע רפואי למתלונן, ותוך שאחרים מיידים אבנים לעבר המתלונן. כן הודגשו הנזקים הקשים שנגרמו למתלונן, אשר על-פי התסקיר בעניינו, חייו השתנו מקצה לקצה, נוכח השפעותיו הנפשיות והגופניות של מעשה העבירה שבוצע בו. יצוין כי במסגרת הדיון הוקרן בפנינו סרטון המתעד את ההתרחשות נושא כתב האישום המתוקן.

במסגרת טיעוניו לעונש, טען המשיב כי הוא מופלה באכיפה בררנית, בשל העובדה שהוא הועמד לדין על מעשיו, בעוד התושבים הערבים, אשר גם הם לקחו חלק בהתפרעויות ואף פצעו את חברו, לא הועמדו לדין. על כך השיבה המערערת כי התקבלה החלטה שלא להעמיד לדין אף אחד ביחס לעבירות ההתפרעות שקדמו למעשים נושא כתב האישום המתוקן. לשיטתה של המערערת, העבירות שיוחסו למשיב נוגעות לשלב מאוחר יותר, בו הכה המשיב באדם בלתי מעורב, לאחר תום העימות ההדדי, כשהרחוב היה ריק. לעמדת המערערת, המשיב הוא האדם היחיד שפרט למעורבותו בעימותים ההדדיים בשלב הראשון, בחר להסלים את מעשיו בשלב השני, ולפגוע במעורב שלא לקח כל חלק בהתפרעויות, ועל כן אין יסוד לטענתו בדבר אכיפה בררנית.

מנגד, בא-כוחו של המשיב טען, במסגרת הדיון, כי המשיב נכנס לרחוב אך ורק כדי להדוף זריקת אבנים שבוצעה על-ידי קבוצה של צעירים ערבים, ושהותם של המשיב וחבריו באזור קיבלה חיזוק מצד עיריית ירושלים. לשיטת המשיב, אין כל משמעות לעטיית המסכות על-ידי המשיב וחבריו, האירוע לא כלל תכנון מוקדם ולא הייתה טענה לקשירת קשר. בא-כוח המשיב טען כי הנזק הנפשי שנטען כי נגרם למתלונן לא הוכח בראיות מתאימות, אלא רק צוין במסגרת תסקיר המבחן ואין בכך די מבחינה ראייתית. בא-כוח המשיב הוסיף וטען כי אישיותו "הבלתי מגובשת" של המשיב (כהגדרת תסקיר המבחן) היא שהביאה אותו לבצע את העבירות בהן הודה.



באשר לקביעת מתחם העונש, הציג בא-כוח המשיב פסיקה אשר לשיטתו מעידה על טווח ענישה של בין 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 30 חודשי מאסר מאחורי סורג וברית, בגין עבירות חבלה חמורה תוך נשיאת נשק קר. לעמדתו, אין כל הצדקה להחמיר את מתחם העונש בשל המניע הגזעני המיוחס למשיב בכתב האישום המתוקן.

בא-כוח המשיב הוסיף וטען כי גם אם יש מקום לקבוע מתחם מחמיר מזה שטען לו, יש לסטות מהמתחם משיקולי שיקום. לעמדת בא-כוח המשיב, על אף הפסיקה לפיה שיקולי שיקום לא יצדיקו, בדרך כלל, סטייה ממתחם העונש כאשר מדובר בעבירות המבוצעות ממניעים גזעניים, אין להחיל הלכה זו בעניינו, בשל נסיבות המקרה הספציפי: הדדיות העימות, הפגיעות שיהודים חווים במקום, והצורך לשהות באזור לשם הגנה עליו.

עוד יצוין כי במהלך דיון זה נשמע דברו של המשיב, אשר הביע צער על מעשיו, ביקש סליחה מהמתלונן, והביע רצון להמשיך בהליך הטיפול.

גזר דינו של בית משפט קמא

5. ביום 13.8.2024 גזר בית משפט קמא (השופטת ת' בר-אשר), את דינו של המשיב (יצוין כי גזר הדין ניתן במקור ביום 4.8.2024, אך תוקן בהסכמת הצדדים).

בגזר הדין, לאחר שסקר את התסקירים, את טענות הצדדים ואת הראיות לעונש שהוצגו, בחן בית משפט קמא את הפסיקה שהובאה על-ידי הצדדים לעניין קביעת מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין. מטעם המערערת, הוגשו ששה פסקי דין: שניים העוסקים בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (אך ללא מניע גזעני), וארבעה העוסקים בעבירות דומות (בשילוב הרשעה בביצוע מניע גזעני). מטעם המשיב, הוגשו עשרה פסקי דין העוסקים (ברובם) בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, אך בהעדר מניע גזעני.

6. לאחר סקירת הפסיקה כאמור לעיל, פירט בית משפט קמא חמישה שיקולים ששימשו אותו לקביעת מתחם העונש: ראשית, התייחס בית משפט קמא להכנה שעמדה בבסיס המעשים, שכללה הצטיידות במקל והגעה מרחוק. בנוסף, התייחס בית משפט קמא לתפקידו הדומיננטי של המשיב בקרב קבוצת הצעירים אשר הגיעו לשכונת שייח ג'ראח, ולאי מעורבותו של המתלונן באירועים האלימים שקדמו לתקיפתו. שנית, קבע בית המשפט קמא כי הגעת הקבוצה לאזור הייתה למטרת התעמתות עם תושביה הערבים של השכונה. שלישית, נקבע כי הנזק שנגרם למתלונן חמור מאוד, והנזק לרכבו גם כן. רביעית, דחה בית המשפט קמא את טענת האכיפה הבררנית בשל חלקו הרב והמשמעותי של המשיב באירוע באופן יחסי לחלקם של שאר המעורבים באירוע. ולבסוף, נקבע כי חזקה על המשיב שהבין את



חומרת מעשיו, את הפסול שבהם ואת משמעותם. נקבע כי המשיב יכול היה לעצור בשלבים רבים של המעשים שביצע, אך נמנע מלעשות כן.

נוכח כל אלה, קבע בית משפט קמא את מתחם העונש ההולם כעומד על 18-36

חודשי מאסר בפועל.

7. לאחר קביעת מתחם העונש, פנה בית משפט קמא לקביעת העונש שיושת על המשיב בתוך המתחם. בית משפט קמא שקל לקולא את גילו הצעיר של המשיב, היותו נעדר עבר פלילי, ואת משפחתו הנורמטיבית. כן ציין את ההכרה של המשיב באחריותו וחומרת מעשיו, הודאתו, והחרטה שהביע. מנגד, שקל בית משפט קמא את הרקע המורכב של המשיב, העולה מהתסקיר, אשר בעטיו לא גויס לצבא. בית משפט קמא נתן משקל משמעותי להליך השיקום אותו החל המשיב לאחר שחרורו לחלופת מעצר, שאיפותיו לשינוי וחששו כי מאסר בפועל ישליך לרעה על עתידו ועל סיכוייו לשוב למעגל החיים הנורמטיבי. לבסוף, התייחס בית משפט קמא לעובדה שהמשיב שהה במעצר מאחורי סורג ובריה כששה חודשים; מעצר בפיקוח אלקטרוני כעשרה חודשים, ובמעצר בתנאים מגבילים ששה חודשים נוספים.

לאחר ששקל את כל האמור, סבר בית משפט קמא כי בנסיבות העניין יש לחרוג לקולא ממתחם העונש שנקבע על ידו, בשל הליך השיקום המוצלח שעבר המשיב והשינוי התפיסתי בהתנהלותו.

על כן, גזר בית משפט קמא על המשיב תשעה חודשי מאסר בעבודות שירות, לצד ארבעה חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע למשך 3 שנים מיום שחרורו, וחודשיים מאסר על תנאי ככל שיעבור עבירות אלימות או רכוש מסוג עוון באותה תקופה; וכן פיצוי למתלונן בסך 40,000 ש"ח.

הערעור דנן

8. על גזר דינו של בית משפט קמא, הגישה המערערת את הערעור דנן, במסגרתו נטען כי העונש שהוטל על המשיב חורג לקולא, במידה קיצונית, מהעונש שהיה על בית משפט קמא להשית עליו.

לטענת המערערת, מתחם העונש שנקבע על-ידי בית משפט קמא אינו הולם את חומרת העבירה העיקרית בה הורשע המשיב, ראשית בשל המניע הגזעני העומד בבסיס העבירה, ושנית בשל נסיבות חמורות נוספות: הימשכות האירוע, היות המשיב הגורם הדומיננטי באירוע, והסלמת האירוע על-ידי



המשיב לאחר תום העימות ההדדית; היות המתלונן אדם מבוגר, שלא היו מעורב כלל באירועים, וכן תקיפתו בפתח ביתו, לעיני אשתו וילדיו; השימוש בנשק קר ומיקום המכה בראשו של המתלונן, ובכלל זאת הנזק הרב שנגרם וזה שעשוי היה להיגרם נוכח מיקום הפגיעה; ועזיבת המשיב את המקום ללא הושטת עזרה למתלונן לאחר שהתמוטט. נסיבות אלה מצדיקות, לשיטת המערערת, קביעת מתחם עונש חמור בהרבה מזה שנקבע על-ידי בית משפט קמא.

בנוסף לאמור, המערערת טוענת כי שגה בית משפט קמא כאשר מצא כי יש לסטות ממתחם העונש, הנמוך מדי ממילא לשיטתה, מטעמי שיקום. לטענת המערערת, במתן בכורה לשיקולי השיקום, התעלם בית משפט קמא משיקולי ענישה אחרים: הלימה, גמול, והרתעה. לעמדת המערערת, בית משפט קמא חרג מהוראת סעיף 40ד(ב) לחוק, לפיה שיקולי שיקום לא יצדיקו חריגה ממתחם העונש בעבירה בעלת חומרה יתרה אלא בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן. לטענתה של המערערת, על פי ההלכה הפסוקה עבירות אלימות המבוצעות כלפי אדם ממניע גזעני הן עבירות בעלות חומרה יתרה מעצם טיבן (ע"פ 577/22 מדינת ישראל נ' אוחנינה, פסקאות 10-11 לפסק דינו של השופט י' אלרון (6.3.2022) (להלן: עניין אוחנינה)). הליך השיקום בו מצוי המשיב, לעמדת המערערת, אינו עולה כדי "נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן" אשר מצדיקות סטייה ממתחם העונש על-פי סעיף 40ד(ב) לחוק, ויש בו לכל היותר כדי להשפיע על גזירת העונש בתוך המתחם שנקבע. עוד טענה המערערת כי אין בעונש של תשעה חודשי עבודות שירות שגזר בית משפט קמא על המשיב כדי להרתיע אותו, או אחרים, במידה מספקת, ועל כן יש להחמיר בעונשו.

9. ביום 18.9.2025 הוגש תסקיר משלים מטעם שירות המבחן בעניינו של המשיב. במסגרת התסקיר המשלים צוין כי מאז מתן גזר הדין בעניינו השתלב המשיב בטיפול קבוצתי ארוך טווח, המיועד לצעירים עוברי חוק, בשירות המבחן בפתח-תקווה. גורמי שירות המבחן התרשמו כי המשיב מצוי בשיאו של תהליך טיפולי אליו הוא מחויב ולו הוא זקוק, תוך הערכה כי המשיב מגויס להליך הטיפולי, משתתף בקבוצה ומרגיש שייכות, ובעל פוטנציאל שיקומי גבוה. צוין כי המשיב גילה יכולת לבקר ולהוקיע את מעשיו, וממשיך להעביר את תשלום הפיצוי החודשי למתלונן כפי שנגזר עליו. לבסוף, שבו גורמי השירות והמליצו על ענישה בדמות מאסר בעבודות שירות ועונשים נלווים.

10. ביום 25.9.2025 התקיים בפנינו הדיון בערעור. בפתח הדיון, שבה באת-כוח המערערת על הטיעונים שבכתב, ובפרט הדגישה כי הגעת המשיב לזירת האירוע הייתה למטרת התעמתות עם ערבים בשכונה, וכי מדובר באירוע אלימות חמור, שבוצע כנגד אדם תמים שנחבל בצורה קשה. לעמדתה, הרתעת הרבים והרתעת היחיד אינן מקבלות ביטוי הולם בגזירת עונש המסתכם בעבודות שירות. באת-כוח המערערת חזרה והדגישה כי שיקולי שיקום, לעמדתה, אינם יכולים להצדיק סטייה ממתחם העונש בעבירות ממניע גזעני, וזאת בהתאם לסעיף 40ד(ב) לחוק והפסיקה אשר פירשה אותו.



במענה לטענות המערערת, טען בא-כוח המשיב כי אין מקום להתערבות בית משפט זה בגזר דינו של בית משפט קמא. לעמדתו, מדובר באירוע המצוי ברף הנמוך של חומרת העבירה בה עסקינן, שכן המשיב וחבריו לא הגיעו לזירה לשם התעמתות, והם אלו אשר נתקלו באלימות כלפיהם. התנהלות המשיב הייתה תגובה, לשיטתו של בא-כוחו, לפגיעה קשה שנגרמה לחברו של המשיב במסגרת העימות ההדדית בין הצדדים. בא-כוח המשיב טען כי, משנמנעה המערערת מהאשמת המשיב, במסגרת כתב האישום המתוקן, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ממניע גזעני, בהתאם לסעיף 144 לחוק, אין לייחס למניע הגזעני משקל בגזירת עונשו של המשיב.

כמו כן, הרחיב בא-כוח המשיב בסוגיית הליך השיקום שעובר המשיב, בתסקירי המבחן החיוביים שהוצגו בעניינו, בעדויות האופי החיוביות שניתנו, בעברו הנורמטיבי ובתקופת הזמן הארוכה בה שהה במעצר ובמגבלות שונות בחלופות מעצר. בהקשר זה, ציין בא-כוח המשיב כי אין מדובר רק בפוטנציאל שיקום: המשיב, אשר העתיק מגוריו למשך חצי שנה לחווה, בה החליף את אב המשפחה אשר גויס באותה עת, הוכיח בכך כי עבר שינוי משמעותי, והוא "מצוי במקום אחר". עוד טען בא-כוח המשיב שהטענות בדבר החלת סעיף 40ד(ב) לחוק לא נטענו בערכאה קמא, ועל כן אין מקום להתייחס אליהן במסגרת הערעור דנן.

בנוסף על האמור, ביום 1.10.2025 הגיש המשיב בקשה להוספת טיעון (אשר המערערת נתנה את הסכמתה לקבלתה), במסגרתה נטען כי בגין העבירות בהן הורשע, לו יושת עליו עונש מאסר בפועל, יוגדר המשיב כאסיר בטחוני, ולא יהיה זכאי לטיפול בין כתלי הכלא. לעמדתו, תוצאה זו תגדע את ההליך הטיפולי אותו המשיב עובר. בתשובה, טענה המערערת כי בהתקיים תנאים מסוימים, שילוב אסירים ביטחוניים בשיקום הינו אפשרי.

דיון והכרעה

11. לאחר שעיינתי בנימוקי הערעור, ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו, הנני סבור כי דין הערעור להתקבל, וכך אציע לחבריי כי נפסוק.

12. כידוע, נקודת המוצא לדיונו היא כי ערכאת הערעור תיטה שלא להתערב בעונש שהוטל על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או כאשר מתגלה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (עפ"ג 24-10-21154 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 10 לפסק דיני (29.1.2025); ע"פ 23/2883 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 12 לפסק דינו של השופט י' אלרון (21.2.2024); ע"פ 23/4225 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 לפסק דינה של השופטת ג' כנפי-שטייניץ (4.2.2024)).



סבורני כי המקרה דנן נמנה בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה, משום שהעונש שגזר בית משפט קמא על המשיב רחוק מלהלום את חומרת העבירות בהן הורשע.

13. כאמור לעיל, בערעורה טענה המערערת כי בגזר דינו של בית משפט קמא נפלו שתי טעויות שהובילו לגזירת עונש מקל יתר על המידה על המשיב: האחת, קביעת מתחם עונש נמוך מזה ההולם את העבירות ואת נסיבות ביצוען; השנייה, כי לא היה מקום, בנסיבות העניין דנן, לחרוג לקולא מהמתחם שנקבע, מטעמי שיקום. להלן אדון בטענות אלו, כסדרן.

קביעת מתחם העונש

14. כמתואר לעיל, בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של המשיב עומד על 36-18 חודשי מאסר בפועל. כפי שיתואר מיד, סבורני כי מתחם זה אינו הולם את טיב העבירות בהן הורשע המשיב ונסיבותיהן.

בבסיסה, גם בהתעלם מהמניע הגזעני-לאומני, אשר בולט בנסיבות ביצוע העבירות דנן (ואליו אייחס חשיבות רבה בהמשך דבריי), ענייננו בעבירת חבלה חמורה, בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 וסעיף 335(א)(1) לחוק. מדובר בעבירה שהעונש המרבי הקבוע בצידה הינו 14 שנות מאסר בפועל. לעבירה חמורה זו הוספה בענייננו עבירת חבלה במזיד ברכב ממניע גזעני, לפי סעיף 413 וסעיף 144 לחוק. גם זו עבירה חמורה, אשר העונש המרבי הקבוע בצידה הינו 10 שנות מאסר בפועל. על עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות נכתב בעניין ע"פ 7475/14 מהדי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (25.12.2014) (להלן: ענייןמהדי), אשר אומץ כלשונו בעניין ע"פ 8897/20 סקנדריון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (6.5.2021) (להלן: עניין סקנדריון), כך:

"בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי. בית משפט זה ציין לא אחת כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו וכי תרומתו של בית המשפט למלחמה זו הינה בהטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים שישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה. לפיכך נקבע כי ככלל ענישה זו צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח [...] מעיון בפסיקת בית משפט זה בשנים האחרונות עולה כי קשת הענישה בעבירות אלימות, הנעשות תוך שימוש בנשק קר, היא רחבה ומגוונת, אך היא כוללת ברוב המקרים עונשי מאסר בפועל שנעים בין 18 ל-24 חודשי מאסר בפועל, ככל שהנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון [...], ואף עונשי מאסר בפועל המגיעים לארבע שנות מאסר בפועל במקרים חמורים במיוחד" (ההדגשות הוספו - י' כ').



15. באשר למתחם העונש הנהוג בעבירות מסוג זה, כפי שצוין בעניין מהדי ובעניין סקנדריון, ניתן להבחין במנעד רחב בפסיקה. עם זאת, עיון בפסיקה מלמד כי בפסקי דין העוסקים בעבירת חבלה חמורה תוך שימוש בנשק קר מסוג מוט ברזל, אלה, או מקל, נקבעו מתחמי ענישה חמורים - או לכל הפחות דומים - לזה שנקבע על ידי בית משפט קמא, וזאת כאשר אלה בוצעו ללא מניע גזעני. ניתן להיווכח בכך מהדוגמאות הבאות: ע"פ 3436/14 הילאלי נ' מדינת ישראל (23.3.2015), שם נקבע מתחם עונש של 24-48 חודשי מאסר (בו בית משפט זה לא מצא להתערב), בנסיבות ויכוח בין שניים אשר הדרדר למכה בראשו של אדם במוט ברזל; ע"פ 2775/17 שי נ' מדינת ישראל (18.12.2017), שם נקבע מתחם עונש של 18-60 חודשי מאסר (בו בית משפט זה לא מצא להתערב), בנסיבות ויכוח בין שניים אשר הידרדר להכאת המתלונן על-ידי הנידון, ברגליו, במוט ברזל; ע"פ 6484/14 תלחמי נ' מדינת ישראל (6.12.2015), שם נקבע מתחם עונש של 15-52 חודשי מאסר (אותו אימץ בית משפט זה), על רקע הטחת מוט מתכת בראש מתלונן שהביא לפציעה בידו. עם זאת אציין גם את ע"פ 1508/16 אמסלם נ' מדינת ישראל (18.8.2016), שם נקבע מתחם עונש של 12-36 חודשי מאסר (אותו אימץ בית משפט זה), על רקע הטחת מוט מתכת בראשו של דר רחוב. אינני מוצא ללמוד מעניין זה לענייננו: באותו מקרה חלו נסיבות ייחודיות, במסגרתן הנידון הציג מיוזמתו ומתוקף חרטה שהביע ראיות אשר בלעדיהן לא ניתן היה להשיג הרשעה כנגדו, והוגדר על ידי השופט נ' הנדל במסגרת הערעור כ- "[ה]חוקר העיקרי [ש]פעולתו היא שהביאה להרשעתו". עוד יצוין כי פסק הדין באותו עניין ניתן בניגוד לדעת המיעוט של השופטת ד' ברק ארז, שסברה שיש להשית עונש חמור יותר.

כך, נראה שמדיניות הענישה הנוהגת בדבר עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (בנשק קר) שלא מטעמים גזעניים, לבדה, מצדיקה מתחם עונש מחמיר מזה שנקבע על-ידי בית משפט קמא.

16. לאמור לעיל מתווספת בענייננו עובדה בעלת משקל רב לחומרה: בכתב האישום נקבע, במפורש, כי מעשיו של המשיב נעשו מתוך מניע גזעני. נסיבות העניין אך מדגישות עובדה זו, החל מעצם הגעת המשיב לשכונה הרלוונטית, כחלק מקבוצת צעירים גדולה, כשהם עטויים במסכות פנים; דרך ההתעמתות על רקע גזעני; ועד לפגיעה באדם מבוגר, לאחר סיום העימות ובמנותק ממנו, שלא היווה כל איום או התגרות כלפי המשיב.

ביצוע עבירה מתוך מניע גזעני, מהווה נסיבה מחמירה, אשר בכוחה להכפיל את עונשו של מבצע העבירה או להביא למאסר של 10 שנים, הקצר מהשניים (סעיף 144 לחוק). האמור "משקף בבירור את עמדתו הנורמטיבית-ערכית של המחוקק, המבטאת את הפגם המוסרי החמור בעבירות אלה" (ע"פ 3503-09-24 רבין נ' מדינת ישראל, פסקה 9 לפסק דינו של השופט י' אלרון (9.4.2025)).

אומנם, כפי שטען בא-כוח המשיב, הרשעת המשיב דנן בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, אינה כוללת הרשעה על-פי סעיף 144 לחוק (אף שסעיף זה יוחס לעבירה הנוספת בה הורשע המשיב, היא חבלה



במזיד ברכב). עם זאת, נקבע כי גם בהעדר בקשה להרשע בהוראת הדין המחמירה, "אין מניעה לשקול [היבטים אלו] בבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירות בהן [הורשע הנידון], בשלב קביעת מתחם העונש ההולם בגין" (ראו: ע"פ 4585/22 מדינת ישראל נ' ערדא, פסקה 16 לפסק דינו של השופט י' אלרון (25.7.2022); ע"פ 7171/13 לוגסי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 לפסק דינו של השופט ח' מלצר (3.2.2015); ע"פ 7220/19 זגורי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 לפסק דינה של השופטת י' וילנר (6.2.2020)). כך היה, למשל, בעניין ע"פ 2067/23 משטי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 לפסק דינה של השופטת ג' כנפי-שטייניץ (13.8.2024) (להלן: עניין משטי), בו הורשעו הנידונים בעבירות דומות לענייננו, תוך שניתנה בכורה למניעים הגזעניים בביצוע העבירות, אף שסעיף 144 לחוק יוחס לעבירת הפגיעה ברכב, ולא לעבירת החבלה (בדיוק כבעניין דנן). כך היה גם בעניין ע"פ 5794/15 מדינת ישראל נ' טויטו (31.1.2016) (להלן: עניין טויטו), שם הוחמר עונשם של הנידונים בערעור, בין השאר בשל המניעים הגזעניים שיוחסו להם, אף שלא הורשעו בסעיף 144 לחוק.

אכן, העובדה שבכתב האישום המתוקן, שהמשיב הודה בו, נקבע שהחבלה החמורה בנסיבות מחמירות נעשתה ממניע גזעני, מהווה נסיבה מחמירה רבת משקל. בד-בבד, העובדה שבאותו כתב אישום לא הואשם המשיב בעבירה הכוללת את המניע הגזעני בין מרכיביה, אף היא בעלת חשיבות, בכך שהעונש המקסימלי שהמערערת יכולה לטעון לו הינו נמוך יותר, ונוטה אני לדעה שאף לעניין מתחם העונש שמתחת לעונש המקסימלי. טענת בא-כוח המשיב, שבנסיבות כאמור לעיל (קביעה עובדתית של מניע גזעני בצד אי הרשעה בהוראת הדין המחמירה הרלוונטית) אין ליתן למניע הגזעני משקל כלשהו, הינה לדעתי חסרת בסיס.

17. בית משפט זה עמד בנחרצות על מדיניות הענישה המחמירה שיש לנקוט בעבירות שבוצעו ממניע גזעני-לאומני (עניין טויטו, בפסקה 13 לפסק דינו של השופט צ'זילברטל; ע"פ 901/22 מדינת ישראל נ' אסווד, פסקה 8 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (24.2.2022) (להלן: עניין אסווד); ע"פ 159/22 מדינת ישראל נ' אבו תאיה, פסקה 14 לפסק דינו של השופט י' אלרון (2.3.2022) (להלן: עניין אבו תאיה); עניין משטי, פסקה 13 לפסק דינה של השופטת ג' כנפי-שטייניץ; ע"פ 6406/23 מדינת ישראל נ' חג' מחמוד, פסקה 17 לפסק דיני (12.11.2024)). עמד על כך השופט י' אלרון בעניין אוחנינה, שם קבע כי:

"המסר העונשי שיש להשמיע באופן חד וברור הוא כי מעשים מעין אלו, הנעשים על רקע גזעני, הם מן החמורים שבדין ויש להוקיעם מכל וכל - בין אם מדובר בקורבן מהמגזר היהודי, ובן אם הקורבן משתייך למגזר הערבי, כבענייננו" (שם, בפסקה 10; ההדגשה הוספה - י' כ').

על כן, על מניעיו הגזעניים של המשיב בהליך דנן להביא להחמרה במתחם העונש אשר יושת בעניינו.



בהתאם, המתחם אשר נקבע על-ידי בית משפט קמא - אשר הינו מקל אף ביחס למצב בו העבירה לא הייתה מבוצעת ממניעים גזעניים - חורג באופן משמעותי ביותר מהמתחם הראוי, בהתחשב בעובדת ביצוע העבירות ממניע גזעני.

לכך יש להוסיף את הרשעתו של המשיב בעבירה של חבלה במזיד ברכב ממניע גזעני.

18. עיון בפסיקה מלמד כי בפסקי דין אשר נסיבותיהם דומות לענייננו, ואשר התייחסו לביצוע עבירות אלימות ממניע גזעני, נקבעו מתחמי ענישה מחמירים מזה שנגזר על המשיב במקרה דנן. בולט מבין אלה הוא עניין משטי, במסגרתו סקר בין משפט זה את גזרי הדין שניתנו לששה נידונים אשר לקחו חלק בתקיפה משותפת של נהג בעודו ברכב, בגין מוצאו. מבין הששה, שלושה הורשעו בגין עבירות כמעט זהות לענייננו: חבלה חמורה, בנסיבות מחמירות (ביצוע העבירה בצוותא), בגין ידוי אבנים, ובנוסף חבלה במזיד ברכב ממניע גזעני. מתחם העונש שנקבע בעניינם של שלושת הנידונים הנ"ל הועמד על 50-25 חודשי מאסר לשניים ו-24-52 לשלישי, מתחמים אותם כינה בית משפט זה "הולמים, ואף מתונים, בהתחשב בכלל נסיבות ביצוע העבירות".

דוגמא נוספת, ואף חריפה יותר, מצאתי בעניין ע"פ 1255/22 סוילם נ' מדינת ישראל (27.7.2022). שם, נקבע מתחם עונש של 52-24 חודשי מאסר (בו לא מצא בית משפט זה להתערב), בגין עבירת חבלה חמורה, שלאבנסיבות מחמירות, וכן בעבירת פגיעה בפרטיות, על רקע השלכת כוס קפה חם בפניו של זר, ממניע גזעני, ולמטרת העלאת התיעוד לרשתות החברתיות. פעולה זו, שלא נעשתה תוך שימוש או החזקה בנשק קר, וכאשר הפגיעה שנגרמה למתלונן חמורה במידה פחותה בהרבה מבנסיבות דנן, הינה בעלת חומרה פחותה באופן משמעותי ביותר מזו שעולה בענייננו.

ראוי לציין כי בעניין משטי, פעלו הנידונים כחלק מאירוע התפרעות המוני ("לינץ"), נסיבה המקנה למעשים חומרה יתרה (ראו: בעניין משטי, פסקה 13 לפסק דינה של השופטת ג' כנפי-שטייניץ; וכן ע"פ 3982/22 מדינת ישראל נ' חג'וג', פסקה 11 לפסק דינו של המשנה לנשיאה ע' פוגלמן (27.10.2022)), ואשר לא נטען כי התקיימה בענייננו. למרות זאת, הנני סבור כי עניינו של המשיב חמור יותר מעניינם של הנידונים הרלוונטיים באותה פרשה: הן בענייננו והן בעניין משטי הגיעו הנידונים לזירה כחלק מקבוצה, מטעמים גזעניים-לאומניים, במטרה להתעמת, והורשעו בגין מעשייהם האינדיבידואליים מתוך האירוע בכללותו (ובשני המקרים, מבלי שיוחס סעיף 144 לחוק לעבירת החבלה החמורה, אך תוך שיוחס לעבירת חבלה במזיד ברכב). בעניין משטי, הנסיבות המחמירות של ביצוע העבירה התבטאו בביצועה בצוותא; בענייננו, הנסיבות המחמירות של העבירה התבטאו בשימוש שעשה המשיב בנשק קר. הנידונים בעניין משטי, אף שלקחו חלק באירוע התפרעות המוני, הורשעו בסופו של יום אך ורק בגין ידוי אבנים וחבלה במזיד ברכב ממניע גזעני. בניגוד למשיב בענייננו,



השלושה לא הוכרו בתור ה-"הגורם הדומיננטי ביותר" מבין חברי הקבוצה עליה נמנו, ולא גרמו לפציעת ראש חמורה, אשר הצריכה אשפוז וניתוח, כבעניינו.

בכך, עניינו של המשיב, גם בהעדר ההחמרה המיוחדת להתפרעות המונית, חמור לדעתי מעניינם של הנידונים הרלוונטיים בפרשת משטי. מעשיו של המשיב היו אכזריים וברוטליים. לאחר תום העימותים ההדדיים, בעודו משחית כלי רכב ברחוב שומם, הבחין המשיב באדם מבוגר, בלתי מעורב ובלתי מאיים, ובשל מוצאו בחר לצעוד לקראתו, להניף מוט בו אחז, ולהכות אותו בראשו. לאחר מכן בחר המשיב להותיר את קורבנו שם, לאחר שהתמוטט מהמכה שהנחית עליו, בלא להזעיק עזרה. כל זאת - אך בשל מוצאו. החומרה היתרה זועקת מנסיבות אלו.

לאור כל האמור, לדעתי, בעבירות חבלה חמורה, בנסיבות מחמירות, ממניע גזעני לאומני, בנסיבות מסוג הנסיבות דנן, על הרף התחתון של מתחם העונש לעמוד, לכל הפחות, על 30 חודשי מאסר.

משזו מסקנתי, אפנה כעת לבחינת העונש אותו יש לגזור על המשיב.

גזירת העונש בגדר המתחם

19. בית משפט קמא מצא כי נסיבותיו האישיות של המשיב מצדיקות את העמדת עונשו בתחתית מתחם העונש. במסגרת זו התייחס בית משפט קמא לגילו הצעיר בעת ביצוע העבירה (19 ותשעה חודשים), עברו הפלילי הנקי, הכרתו באחריותו למעשה, הודאתו במסגרת הסדר הטיעון, החרטה אותה הביע וההליך השיקומי המשמעותי אותו עבר.

שיקולים אלה, והמסקנה הנגזרת מהם, לעניין קביעת עונשו של המשיב בתחתית המתחם, מקובלים עליי.

העדר הצדקה לסטייה ממתחם העונש

20. בית משפט קמא מצא כי יש לחרוג לקולא מהמתחם אותו קבע. זאת, בשל הליכי השיקום בהם לקח חלק המשיב, ובהתאם לסעיף 40ד(א) לחוק, אשר מקנה לבית המשפט את הסמכות לחרוג ממתחם העונש, בנסיבות בהן ניכר כי "הנאשם השתקם או יש סיכוי של ממש שישתקם".

קיים ספק רב באשר לעצם הסטייה ממתחם העונש, מטעמי שיקום, כאשר עסקינן בעבירות אלימות שבוצעו מתוך מניע גזעני, למעט בהקשר לשיקום שנסיבותיו יוצאות דופן. לעניין זה נקבע כי: "בעבירות



המבוצעות על רקע גזעני, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה לפיה נדחים ככלל שיקולי ענישה אחרים, ובהם נסיבות אישיות ושיקולי שיקום, מפני שיקולי ההגנה על שלום הציבור וביטחון ושיקולי הרתעת היחיד והרבים" (עניין אוחנינה, פסקה 11 לפסק דינו של השופט י' אלרון, וכן ראו: ע"פ 3793/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 45 לפסק דינו של השופט מ' מזוז והאסמכתאות שם (3.5.2020); עניין אסווד, פסקאות 8 ו-10 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן; עניין אבו תאיה, פסקה 14 לפסק דינו של השופט י' אלרון).

אכן, בענייננו עשה המשיב כברת דרך בהליך טיפולי בו הוא לוקח חלק מזה תקופה משמעותית. עם זאת, נסיבותיו החמורות של המקרה, במסגרתו הניף המשיב מוט בעוצמה על ראשו של אחר, במטרה לגרום נזק גופני, והכל אך בשל מוצאו של הקורבן, אינן מאפשרות סטייה ממתחם העונש ההולם בעניינו, אלא בנסיבות יוצאות דופן שספק רב אם מתקיימות בנסיבות דנן, ומכל מקום לא מתקיים, לדעתי, התנאי, הקבוע בסעיף 40ד(ב) לחוק, לפיו על בית המשפט להשתכנע שאותן נסיבות יוצאות דופן "גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה".

21. בשולי הדברים, גם את טענתו של המשיב, כפי שבאה לידי ביטוי בהשלמת הטיעון שהגיש ביום 1.10.2025, בדבר חששו מ-"גדיעת" ההליך הטיפולי בעניינו, לו ייקבע כי עליו לרצות את עונשו מאחורי סורג ובריה, בשל הגדרתו כאסיר בטחוני, אין בידי לקבל. כפי שנקבע זה מכבר, על אף שתנאי המאסר החלים על אסירים ביטחוניים הם ללא ספק נושא חשוב ובר נפקות לנידונים, נושא זה "אינו מהווה הצדקה להקלה בעונש" (ע"פ 6928/17 מדינת ישראל נ' אסרף, פסקה 38 לפסק דינו של השופט י'עמית והאסמכתאות שם (16.8.2018) (להלן: עניין אסרף)).

בהתאם, סבורני כי שגה בית משפט קמא עת מצא לחרוג ממתחם העונש ההולם בעניינו של המשיב.

22. סיכומו של דבר: על יסוד הנימוקים המפורטים לעיל, אציע לחבריי כי נגזור את דינו של המשיב כך שיושטו עליו 24 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריה, בהפחתת תקופת מעצרו מאחורי סורג ובריה.

אדגיש כי להשקפתי, עונש זה הינו מקל - ובמידה מהותית - מהעונש שראוי היה לגזור על המשיב. למרות זאת, מצאתי כי בנסיבות העניין דנן, יש להסתפק בעונש זה, למרות חומרתם היתרה של מעשי המשיב, וזאת משני טעמים:

ראשית, כלל ידוע הוא כי ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין כאשר היא מחמירה בעונשו של נאשם (ע"פ 4047/24 מדינת ישראל נ' ספדי, פסקה 14 לפסק דיני (22.4.2025); עפ"ג 21154/10/24 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 לפסק דיני (29.1.2025); עניין אסרף, פסקה 39 לפסק דינו של השופט י'עמית). הדבר רלוונטי במיוחד בענייננו, בו ההחמרה בעונשו של המשיב במסגרת הערעור דנן



- משמעותית (ראו: רע"א 6163/07 חדורה נ' מדינת ישראל, פסקה 15 לפסק דינו של השופט ח' מלצר (22.5.2008)).

שנית, מצאתי כי יש מקום להתחשב - כפי שעשה בית משפט קמא - לא רק בזמן הממושך בו שהה המשיב במעצר מאחורי סורג ובריח (למשך כמעט ששה חודשים), המופחת מעונשו, אלא גם במעצרו של המשיב תחת פיקוח אלקטרוני (למשך כעשרה חודשים).

23. לפני סיום, מצאתי להוסיף מספר מילים, בבחינת מבט על "היער", ולא רק על "העצים" בו.

בלב ההליך דנן, ניצבת הרשעתו של המשיב במעשים הבאים: המשיב ניפץ את חלונותיו של רכב וגרם לרכב נזקים נוספים, ממניעים גזעניים. לאחר מכן, כשבעל הרכב יצא מביתו ושאל למעשיו, המשיב התנפל עליו, כאשר הינו צעיר ממנו בעשרות שנים, וחבט בו באמצעות מוט, בעוצמה, בראשו, באופן שגרם לקריסתו, ולאחר מכן לאשפוזו, ולצורך לבצע בו ניתוח. הכל, אך ורק בשל שיוכו האתני של הקורבן.

בנסיבות אלה, עונש של עבודות שירותאינו יכול לעמוד. גם העונש שמצאתי לגזור כאמור לעיל הינו מקל מאוד (ונגזר ככזה אך ורק בשל הנסיבות עליהן עמדתי לעיל), ויטעה מי שיראה בו תקדים לעונשים שיש לגזור בעתיד בנסיבות דומות.

יחיאל כשר
שופט

הנשיא יצחק עמית:

אני מסכים.



יצחק עמית
נשיא



השופט חאלד כבוב:

אני מסכים.



חאלד כבוב
שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט יחיאל כשר.

המשיב יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 11.12.2025 עד השעה 10:00
בימ"ר ניצן, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על
המשיב לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי
הסוהר, בטלפונים: 074-7831077 או 074-7831078.

ניתן היום, כ"ב חשוון
תשפ"ו (13 נובמבר
2025).



יחיאל כשר
שופט

חאלד כבוב
שופט

יצחק עמית
נשיא